

Hof van beroep
te Gent

9^e kamer

terechtzingting
van
01-06-2007

ONGETEKEND AFSCHRIFT

Ingevolge art. 792
gerechtelijk Wetboek
Vrij van Griffierecht
art. 280 2^e R.W.B.

2005/AR/2221

in de zaak van:

_____ (elders geschreven _____)handelaar,
wonende te _____

ingeschreven in het H.R. te _____ onder het nr. _____,

appellant,

hebbende als raadsman mr. DE GROOF Marc, advocaat te 2140
BORGERHOUT (ANTWERPEN), Collegelaan 96

tegen:

1. **STAD**

vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en
Schepenen,
met kantoren op het

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. MICHOLT Ralf, advocaat te 8000
BRUGGE, Maria Van Bourgondielaan 7B

2. **HET VLAAMSE GEWEST**

vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering,
ten verzoek van de heer Vlaamse Minister van Financiën,

In die zin is de appellant op 12 juni 2001 overgegaan tot dagvaarding van de STAD en het VLAAMSE GEWEST en beoogde daarmee (zoals naderhand aangepast in besluiten) een schadevergoeding van 688.109,91 EUR (= 27.758.285 BEF), meer de vergoedende intresten vanaf 23 januari 1997 tot de datum van de betaling en de gedingkosten. In ondergeschikte orde werd betreffende de schadesom een boekhoudkundig deskundig onderzoek gevorderd

De heeft in besluiten bij wijze van tussenvordering in ondergeschikte orde de integrale vrijwaring gevorderd jegens het VLAAMSE GEWEST.

Het VLAAMSE GEWEST heeft in besluiten bij wijze van tussenvordering in ondergeschikte orde de vrijwaring gevorderd jegens de STAD .

4. De eerste rechter heeft in het bestreden vonnis alle vorderingen ontvankelijk verklaard en afgewezen als ongegrond, behoudens de tussenvordering van de STAD , die zonder voorwerp werd verklaard.

De appelland werd verwezen in de nader bepaalde gedingkosten.

5. Met het hoger beroep beoogt de appelland voornamelijk de toekenning van de oorspronkelijke hoofdvordering, met de verwijzing van de STAD en het VLAAMSE GEWEST in alle gedingkosten.

De STAD betwist de gegrondheid van het hoger beroep en formuleert in besluiten d.d. 5 oktober 2005 in ondergeschikte orde *incidenteel beroep*.

Zij beoogt daarmee de toekenning van de oorspronkelijke tussenvordering t.a.v. het VLAAMSE GEWEST.

Met zelfde besluiten vordert zij tevens bij wijze van tegenvordering lastens de appelland een provisionele schadevergoeding t.b.v. 2.500,00 EUR wegens advocatenkosten.

Het VLAAMSE GEWEST betwist de gegrondheid van het hoger beroep en formuleert in besluiten d.d. 2 mei 2006 in ondergeschikte orde *incidenteel beroep*.

Het beoogt daarmee dat voor recht wordt gezegd dat aan het VLAAMSE GEWEST geen fout kan worden toegeschreven alsook dat de oorspronkelijke tussenvordering t.a.v. de STAD zou worden toegekend.

6. De eerste rechter heeft de dienende feiten die aanleiding hebben gegeven tot de aanhoudende betwistingen, de procedurele antecedenten daartoe, zowel als de onderscheiden vorderingen en voor hem ingeroepen verweermiddelen op afdoende wijze uiteengezet.

Nu daarover geen betwisting wordt gevoerd, volstaat het daarnaar te verwijzen.

7. De appelland wordt gegriefd door het bestreden vonnis waar wordt geoordeeld dat de STAD geen fout kan worden verweten en door haar geen gerechtvaardigde schijn werd gewekt.

Volgens de appelland ging het voorstel tot regularisatie uit van de STAD en diende zij te weten dat dit niet mogelijk was. Ook de verplichting om kantoorruimte te maken op de 1ste verdieping ging volgens de appelland uit van de STAD verplichting die kennelijk in strijd is met het wat zij onmiskenbaar moet weten en wat wel een schijn van regelmatigheid wekt.

Tenslotte beging de STAD volgens de appelland evenzeer een fout door de toezending van het "voorstel tot vordering van herstel" aan de verkeerde ambtenaar en dient zij te weten aan wie zij dit moet doorsturen, zodat uiteindelijk niet pas één jaar later plots een intrekking zou gevolgd zijn.

De appelland kan geenszins in dit standpunt worden gevolgd.

7.1. Vooreerst weze opgemerkt dat hier in de eerste plaats de fout vaststaat in hoofde van de appelland

De appellant werd immers bij arrest d.d. 15 september 2000 van de 10de kamer van dit hof veroordeeld voor *het wetens en willens in stand houden van de manifest wederrechtelijk tot stand gebrachte gebouwen* in kwestie in de periode van 1 juli 1996 tot en met 22 januari 1997 (dossier/ stuk 25).

Het is dan ook zonder meer duidelijk dat zonder dit wederrechtelijk instandhouden van de onrechtmatige bouwwerken ook geen regularisatie noch herstelmaatregel noodzakelijk waren geweest.

Niet de STAD doch de fout van de appellant is dan ook de oorzaak van de kwestieuze poging tot regularisatie.

7.2. Bovendien heeft de STAD dienaangaande geenszins enige '*gerechtvaardigde verwachting*' gecreëerd bij de appellant

Immers, reeds in de brief van de STAD d.d. 9 augustus 1996 werd er uitdrukkelijk en formeel gesteld *dat er hoe dan ook een akkoord van de gemachtigde ambtenaar noodzakelijk was* (zie brief in fine – dossier/ , stuk 3).

De appellant (*als bouwpromotor beroepsmatig actief in de vastgoedsector en zodoende geacht zijnde wel degelijk de toepasselijke wetgeving te kennen*) wist aldus zeer goed en onmiskenbaar dat het akkoord van de gemachtigde ambtenaar met een regularisatie noodzakelijk was.

7.3. Evenmin kan enige fout in hoofde van de STAD worden aangenomen, waar aanvullend aan die brief van 9 augustus 1996 op 29 augustus 1996 (dossier/ , stuk 4bis) werd medegedeeld dat de bestemming op het gelijkvloers en op de eerste verdieping kantoorruimte moest zijn en dat de plannen moesten worden aangepast vooraleer het dossier voor advies naar de administratie voor ruimtelijke ordening en huisvesting zou worden overgemaakt.

Reeds in het voormelde arrest van de 10de kamer van dit hof d.d. 15 september 2000 werd dienaangaande definitief naar recht geoordeeld als volgt:

"Ten onrechte stelt de beklaagde (dat de STAD of het college van burgemeester en schepenen van deze stad hem in het kader van een vergunningsaanvraag zouden hebben medegedeeld dat 'de bestemming op het gelijkvloers en op de eerste verdieping kantoorruimte moet zijn' en dat 'dit op de plannen moet aangepast worden'.

Gelet op de voorgaanden kan dit slechts zo worden begrepen dat het college – terecht – er op stond dat de plannen de werkelijkheid zouden weergeven (de tot stand gebrachte inrichting als kantoren in plaats van als gezinswoningen) en niet het dubbelzinnig 'uit te voeren volgens de inzichten van de koper', wat immers zowat elke inrichting kan omvatten.

De bewering van de beklaagde dat de betrokken inrichting als kantoren op 12 juli 1996, tijdstip van de beslissing van het college, nog niet zou zijn gerealiseerd wordt tegengesproken door de vaststelling van hun aanwezigheid door de verbalisant op 4 juli 1996.

De mededeling van de stad of het college kwam slechts nadat de niet vergunde inrichtingswerken als kantoren in strijd met het bijzondere plan van aanleg en de verkavelingvergunning waren tot stand gebracht."

De appellante blijft dienaangaande argumenteren tegen dit voor hem bindend arrest in:

Immers, het is geenszins de STAD die de appellant zou hebben verplicht om van de eerste verdieping kantoorruimte te maken.

Doch het is integendeel de appellant zelf die reeds deze kantoorruimten, in strijd met de hem verschaftte vergunning (zoals door het hof van beroep in voormeld arrest vermeld "wetens en willens", zie punt 7 arrest), wederrechtelijk heeft opgericht en in stand heeft gehouden.

De appellant dient ten volle zijn eigen verantwoordelijkheid hiervoor op te nemen en kan dit geenszins doorschuiven naar de STAD

7.4. De appellant _____ leest het voormelde arrest d.d. 15 september 2000 van de 10de kamer van dit hof verkeerd waar hij uit de volgende overweging (in punt 6.2 van dat arrest) meent te kunnen aannemen dat ook door toedoen van de STAD _____ een schijn van regelmatigheid zou zijn ontstaan.

De betreffende overweging is: *"De beklagde is weliswaar niet onbekend met de onroerendgoedsector, maar gelet op hetgeen aan dit bericht van de 'behandelende ambtenaar' d.d. 22 januari 1997 voorafging, meer bepaald het feit dat het college van burgemeester en schepenen hem dergelijk vergelijk in het voorzicht had gesteld, kan worden aangenomen dat het schrijven bij hem in redelijkheid de schijn wekte van regelmatigheid."*

Het is uit de nauwkeurige en juiste lezing van deze overweging duidelijk dat de schijnverwekking slechts ontstaan is door het bericht van de 'behandelende ambtenaar' d.d. 22 januari 1997 van het VLAAMSE GEWEST en dat dit geenszins impliceert noch aannemelijk maakt dat reeds een onrechtmatige schijn zou zijn verwekt uit die voormelde, eerdere brieven van 9 en 29 augustus 1996 van de STAD _____.

7.5. De appellant _____ meent evenzeer ten onrechte dat de STAD _____ het voorstel tot herstellvordering aan een verkeerde en onbevoegde ambtenaar van het VLAAMSE GEWEST zou hebben overgemaakt.

Uit de voorliggende stukken blijkt dit nergens en dit wordt overigens ook niet beweerd door het VLAAMSE GEWEST, aan wiens bevoegde diensten het dossier onmiskenbaar werd overgemaakt.

Het wordt niet betwist dat de 'behandelende ambtenaar' een ambtenaar was uit de dienst van de gemachtigde ambtenaar.

De STAD _____ is niet verantwoordelijk voor de wijze van behandeling van het dossier bij het VLAAMSE GEWEST, dat kennelijk intern het dossier niet correct heeft behandeld (zie verder sub punt 8.2).

Het behoorde niet aan de STAD _____, voor zoveel zij daarvan op de hoogte zou zijn geweest, om dienaangaande op

enige wijze tussen te komen noch om gebeurlijk de appellant te verwittigen dat de beslissing door een onbevoegd persoon zou zijn genomen.

Zelfs indien er een fout op dit punt zou kunnen worden weerhouden, zou dit nog niet in causaal verband staan met enige schade, want de appellant diende hoe dan ook te wachten op het standpunt van de gemachtigde ambtenaar.

7.6. Ten onrechte herhaalt de appellante dat de STAD reeds sinds 10 maart 1997 zou hebben geweten dat de gemachtigde ambtenaar niet akkoord ging met de regularisatie.

Dit kan uit geen enkel tegensprekelijk stuk worden besloten.

Het betreft louter een door niets bewezen bewering vanwege het VLAAMSE GEWEST. Integendeel is op de door het VLAAMSE GEWEST als stuk 17 voorgebrachte (ontwerp)brief met datum 10 maart 1997 van de gemachtigde ambtenaar uitdrukkelijk vermeld dat hij niet werd ondertekend en verzonden.

Er kan aan de STAD dan ook niet worden ten laste gelegd dat zij tot 24 december 1997 zou hebben gewacht om de regularisatievergunning te weigeren.

7.7. De appellant herhaalt andermaal ten onrechte dat de STAD hem verkeerdelijk een wijziging van de verkavelingvergunning heeft "*laten aanvragen*".

Uit geen enkel element blijkt echter dat deze aanvraag is gebeurd op vraag van de STAD

De beslissing van 24 december 1997 tot weigering kan niet als een uitnodiging aan de appellant worden beschouwd.

De appellant is zelf ten volle verantwoordelijk voor het voormelde bouwmisdrijf en hij diende zelf na te gaan welke wijzigingen en regularisatie mogelijk en/of noodzakelijk waren (en diende daarvoor desnoods zelf gespecialiseerd advies in te winnen).

Bovendien wist de appellant op dat ogenblik zeker reeds dat de gemachtigde ambtenaar hoe dan ook nog zijn goedkeuring moest geven, zodat hij op dat ogenblik zeker geen automatisme van rechtmatig vertrouwen meer kon invoeren.

Zelfs indien er enige fout op dit punt zou kunnen worden weerhouden, zou dit nog niet in causaal verband staan met enige schade, want de appellant diende hoe dan ook te wachten op het standpunt van de gemachtigde ambtenaar.

7.8. Enige fout van de STAD, in causaal verband met eventuele schade van de appellant is aldus niet bewezen.

7.9. Het hoger beroep en de incidentele beroepen falen derhalve op dit punt.

Het bestreden vonnis is dan ook te bevestigen:

- waar de hoofdvordering van de appellant t.a.v. de STAD als ongegrond werd afgewezen;
- de vrijwaringvordering van de STAD t.a.v. het VLAAMSE GEWEST zonder voorwerp werd verklaard;
- de vrijwaringvordering van het VLAAMSE GEWEST als ongegrond werd afgewezen.

8. De appellant wordt gegriefd door het bestreden vonnis waar wordt geoordeeld dat geen schade in zijn hoofde vaststaat en, niettegenstaande de te weerhouden fout van het VLAAMSE GEWEST, de vordering wordt afgewezen.

Volgens de appellant staat het vast dat hij geen bouwmisdrijf heeft begaan doch desondanks hadden de acties van o.m. het VLAAMSE GEWEST tot gevolg dat het onroerend goed niet vervreemdbaar was gedurende meerdere jaren en heeft hij daardoor schade geleden, nl. kosten die hij anders niet had moeten maken (bijbetaling registratierechten wegens niet tijdige wederverkoop, bijkomende BTW, wederbeleggingsvergoeding Bank, terugbetaling volledige interesten investeringskrediet, kosten omzetting hypothecaire volmacht).

Ook het VLAAMSE GEWEST wordt gegriefd door het bestreden vonnis waar wordt geoordeeld dat de fout van het VLAAMSE GEWEST vaststaat.

Het VLAAMSE GEWEST verwijst daartoe naar het voormelde arrest d.d. 15 september 2000 van de 10de kamer van dit hof en beweert dat er geen sprake is van een handelwijze van de overheid die zou indruisen tegen elk beginsel van behoorlijk bestuur nu een formele transactieovereenkomst nooit tot stand is gekomen.

Het VLAAMSE GEWEST betwist het causaal verband tussen de beweerde fout en schade.

8.1. Zoals reeds hoger overwogen in punt 7.1 dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot hetgeen de appellant |
thans bij herhaling poogt voor te houden, de fout / het bouwmisdrijf wel degelijk vaststaat in hoofde van de appellant

De appellant werd immers bij arrest d.d. 15 september 2000 van de 10de kamer van dit hof veroordeeld voor *het wetens en willens in stand houden van de manifest wederrechtelijk tot stand gebrachte gebouwen* in kwestie in de periode van 1 juli 1996 tot en met 22 januari 1997 (dossier/ , stuk 25).

Het is dan ook zonder meer duidelijk dat zonder dit wederrechtelijk instandhouden van de onrechtmatige bouwwerken ook geen regularisatie of geen herstelmaatregel noodzakelijk waren geweest.

Niet de STAD (aan wie geen enkele fout kan worden verweten – zie hoger punt 7) en evenmin het VLAAMSE GEWEST, doch de “*wetens en willens*” begane fout van de appellant zijn dan ook de oorzaak van de kwestieuze poging tot herstellvordering en regularisatie.

Wanneer daardoor een onvervreemdbaarheid van het onroerend goed zou zijn ontstaan en de gebeurlijke kooplustige (nl.) niet tot de aankoop wenste over te gaan gelet op “*de onzekerheid van stedenbouwkundige aard*”, dan is dit in de eerste plaats te wijten aan de eigen onrechtmatige handelwijze van de appellant zelf.

Overigens moet worden opgemerkt dat de gebeurlijke kooplustige (nl.) nooit koopinteresse zou hebben betoond voor het onroerend goed in kwestie mocht de appelland zich gehouden hebben aan de voorschriften van de hem afgeleverde bouwvergunning d.d. 13 januari 1995 ("meergezinswoning") en geen kantoorruimten had gebouwd waar dit niet was toegestaan.

8.2. De fout in hoofde van het VLAAMSE GEWEST staat wel degelijk vast.

Bij brief d.d. 22 januari 1997 (dossier/ , stuk 5) schreef de "behandelende ambtenaar" van het VLAAMSE GEWEST aan de appelland dat, aangezien een regularisatievergunning kon worden verleend, er werd beslist dat een vergelijk kon worden getroffen en dat de transactiesom op 247,89 EUR (= 10.000 BEF) werd bepaald met verzoek tot betaling.

Er werd ook gesteld: *"Door deze betaling zullen de publieke vordering en het recht van de overheid om enig verder herstel te eisen, vervallen voor deze werken en handelingen waarop de transactiesom betrekking heeft."*

De betaling door de appelland aan het VLAAMSE GEWEST volgde op 4 februari 1997 (dossier/ , stuk 6).

Het voormelde arrest d.d. 15 september 2000 van de 10de kamer van dit hof heeft dienaangaande reeds definitief gewezen (punten 6.2 en 7 van dat arrest) (eigen onderlijning):

"Zoals hiervoor aangestipt ontving de beklaagde ( ) – ten vroegste op 23 januari 1997 – een op 22 januari 1997 gedateerde brief waarbij de "behandelende ambtenaar" hem kennis gaf van het feit dat de overheid instemde met een vergelijk dat mits betaling door hem van 10.000 fr. zou meebrengen dat de wederrechtelijk uitgevoerde werken in stand zouden mogen worden gehouden. De beklaagde is weliswaar niet onbekend met de onroerendgoedsector, maar gelet op hetgeen aan dit bericht voorafging, meer bepaald het feit dat het college van burgemeester en schepenen hem dergelijk vergelijk in het vooruitzicht had gesteld, kan worden aangenomen dat het

schrijven bij hem in redelijkheid de schijn wekte van regelmatigheid. Vanaf 23 januari 1997 is derhalve geen sprake meer van het bewust in strijd met de wet instandhouden van wederrechtelijk uitgevoerde werken. (...)".

"In het voordeel van de beklaagde houdt het Hof hierbij rekening met het feit dat de gemachtigde ambtenaar en het college klaarblijkelijk van oordeel zijn dat het instandhouden van de betrokken wederrechtelijk uitgevoerde werken verzoenbaar is met een goede ruimtelijke ordening en houdt het tevens rekening met de moeilijkheden die voor de beklaagde zijn voortgevloeid uit de pseudo-regeling uitgewerkt door de niet bevoegde "behandelende" ambtenaar."

Het schrijven en versturen van dergelijke "pseudo-regeling" door een niet bevoegde "behandelende" ambtenaar is een fout nu, los van het al dan niet nadien tot stand komen van een formele transactieovereenkomst, hoe dan ook daardoor reeds bij de bestuurde persoon ten onrechte en op verwarrende wijze een schijn van regelmatigheid werd gewekt.

Dit strookt niet met noch beantwoordt aan de plicht tot behoorlijk bestuur in hoofde van het VLAAMSE GEWEST als openbaar bestuur.

Het VLAAMSE GEWEST, die deze "behandelende" ambtenaar tewerkstelt, is t.a.v. derden aansprakelijk voor de eventuele schadelijke gevolgen die uit die foute handelwijze voortvloeien.

8.3. Het wordt niet aangetoond dat er enig causaal verband zou zijn tussen de voormelde fout in hoofde van het VLAAMSE GEWEST en de beweerde schade (nl. *de bijbetaling van registratierechten wegens niet tijdige wederverkoop, bijkomende BTW, wederbeleggingsvergoeding Bank, terugbetaling volledige interesten investeringskrediet kosten omzetting hypothecaire volmacht*).

Niet de rechtsonzekerheid nadat de schijn van regelmatigheid werd gewekt heeft de appelland blootgesteld aan de beweerde kosten doch wel diens hoger onder punt 8.1 besproken "wetens en willens" begane eigen fout.

De appelland zet zelf in besluiten uiteen dat reeds tijdens een pril stadium van de bouwwerken (zijnde 1995-1996) er

contacten waren met de [redacted], die er kantoorruimte wenste op het gelijkvloers én de eerste verdieping.

Het is duidelijk dat met dit oogmerk de appellant [redacted] het risico heeft genomen om een gebouw met kantoorruimten op te trekken, tegen alle wettelijke geldende bepalingen in, hetzij in strijd met de gevraagde en bekomen bouwvergunning d.d. 13 januari 1995 ("meergezinswoning"), met het bijzonder plan van aanleg en met de verkavelingvergunning.

Deze foute handelwijze is de oorzaak van de noodzaak tot een herstellvordering en regularisatie.

Wanneer dienvolgens een onvervreemdbaarheid van het onroerend goed zou zijn ontstaan en de gebeurlijke kooplustige (nl. [redacted]) op 17 december 1998 heeft medegedeeld niet tot de aankoop over te gaan gelet op "de onzekerheid van stedenbouwkundige aard" (dossier [redacted], stuk 14), dan is dit uitsluitend te wijten aan de eigen foute en risicovolle handelwijze van de appellant zelf.

Zoals hoger reeds opgemerkt, zou de gebeurlijke kooplustige (nl. [redacted]) overigens redelijkerwijze nooit koopinteresse hebben betoond voor het onroerend goed in kwestie mocht de appellant [redacted] zich gehouden hebben aan de bouwvoorschriften van de hem afgeleverde bouwvergunning (meergezinswoning) en geen kantoorruimten hebben gebouwd waar dit niet was toegestaan.

Zelfs al is er naderhand, nl. vanaf 23 januari 1997 ten onrechte door het VLAAMSE GEWEST een schijn van regelmatigheid gewekt m.b.t. een eventuele regularisatie, dan nog bleef de toestand op dat moment steeds en volkomen wederrechtelijk, dit totdat een door de gemachtigde ambtenaar zelf geformaliseerde overeenkomst zou voorliggen (wat niet het geval is).

Het weze herhaald dat de appellant [redacted] als professionele bouwpromotor geacht moet worden de toepasselijke wetgeving afdoende te kennen en dienaangaande zich geenszins op enige gerechtvaardigde dwaling kan beroepen.

De eventuele financiële gevolgen die zouden zijn veroorzaakt, zijn dan ook louter het gevolg van de foute en risicovolle beslissing

van de appellant om de bouwvergunning niet na te leven en te speculeren op een (vlotte) regularisatie.

Nergens wordt aangetoond noch aannemelijk gemaakt dat de kwestieuze kosten *niet* zouden zijn ontstaan *zonder* die gewekte schijn van regelmatigheid.

Waar de vordering van appellant in de gegeven omstandigheden enkel betrekking heeft op gevolgen van zijn eigen fout, is de vordering jegens het VLAAMSE GEWEST reeds om deze reden af te wijzen als ongegrond.

De nadere beoordeling van de verdere grieven en middelen is, gelet op het voorgaande, niet dienend.

9. *Betreffende de door de STAD gevorderde advocatenkosten:*

Deze tegenvordering vloeit onmiskenbaar voort uit – is uit haar aard verbonden aan – de onderhavige door de appellant gestelde en in hoger beroep gehandhaafde vordering, zij maakt een verweer uit tegen die hoofdvordering of strekt tot compensatie.

Het betreft dus geenszins een nieuwe vordering en kan ook in hoger beroep voor het eerst worden gesteld.

De aard van de zaak noodzaakt(e) de STAD onmiskenbaar tot de bijstand van een advocaat, wiens kosten en honoraria m.b.t. tot deze zaak vergoedbare schade uitmaken; bij ontstentenis van elke staving betreffende de bedragen zelf, kan deze schadepost thans enkel provisieel op 1,00 EUR worden bepaald.

Alle anders luidende conclusies worden door het hof verworpen als ongegrond, niet dienend en/of irrelevant.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

recht doende op tegenspraak.

In acht genomen artikel 24 van de wet van 15 juni 1935.

Verklaart het hoger beroep en de incidentele beroepen ontvankelijk.

Wijst het hoger beroep af als ongegrond.

Verklaart het incidenteel beroep van de STAD   zonder voorwerp.

Verklaart het incidenteel beroep van het VLAAMSE GEWEST deels zonder voorwerp en verklaart het voor het overige slechts gegrond als volgt.

Bevestigt aldus het bestreden vonnis, in de mate dat het wordt aangevochten, weze het deels op andere gronden.

Verklaart de tegenvordering van de STAD   ontvankelijk en in de navolgende mate gegrond.

Veroordeelt de appellant   om te betalen aan de STAD   als schadevergoeding wegens advocatenkosten de provisionele som van 1,00 EUR.

Verwijst de appellante   in de kosten van het geding, op heden te bepalen in hoofde van de STAD   en het VLAAMSE GEWEST op elk de rechtsplegingvergoeding t.b.v. 485,87 EUR.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van het Hof van beroep te Gent, **negende kamer**, recht doende in burgerlijke zaken, op **één juni tweeduizend en zeven**.

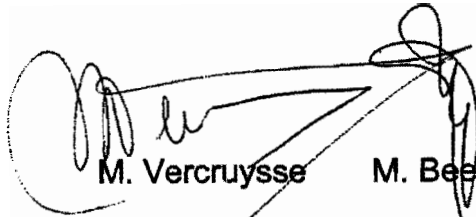
Aanwezig:

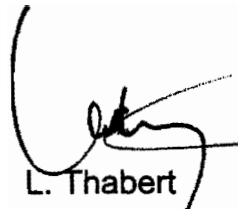

De heer M. Hanssens
De heer L. Thabert
Mevrouw M. Beerens

Raadsheer, wn. voorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,

Mevrouw M. Vercruysse

Griffier,

M. Vercruysse M. Beerens
Rep. nr.: 2007/ 3243

L. Thabert

M. Hanssens

Aangeboden op 05 JUNI 2007
Niet te registreren;

177/1:
De e.a. inspecteur,
M. CASSAN